

udviklede nede i Folketinget for en Del Aar siden, at paa de lyse og klare Gardiner var man ikke i Stand til at udnytte mere end 30 pCt. af Beskyttelsen. Frihandelsmændene mene jo selv, at Konkurrencen er noget af det, som i høj Grad bidrager til at sætte Varepriserne ned. Men Konkurrencen er jo ikke udelukket mellem de indenlandske Fabrikanter. De indenlandske Fabrikanter staa i Regelen ikke overfor den enkelte Forbruger, naar de skulle forhandle deres Varer, men overfor en Handelsstand, som er klar over, at jo billigere den køber, des større Fortjeneste ville de i Regelen kunne indvinde gennem deres Forretning. Denne Handelsstand skal nok i høj Grad være betænkt paa at følge Fabrikanterne til Dørs og sige: Vi tillade jer ikke, at I faa mere end den allerhøjest nødvendige Fortjeneste paa de Varer. Der er endogsaa blevet talt om, at Beskyttelsen kunde være det samme som Indførselsforbud. Hvad vil det sige, at Beskyttelsen er et Indførselsforbud? Jeg ser med Glæde, at vor Industri har en Beskyttelse saaledes, at de udenlandske Fabrikanter ikke til enhver Tid kunne trænge ind paa vort Marked. Tage vi f. Eks. de grove Klædesvarer, da have de vist en Beskyttelse, som de fleste vilde kalde et Indførselsforbud, og hvad er Følgen bleven? Følgen er alligevel bleven den, at Konkurrencen mellem Fabrikanterne er saa stor, at man køber disse Varer lige saa billigt her i Landet som i Udlandet.

Den højtærede Finansminister anser det, tror jeg, som en af sine store Fortjenester, at han kan komme til at føre denne Toldlov i frihandlerisk Retning. Han tvivler ikke et eneste Øjeblik om de Teoriers Rigtighed, som han modtog i sine yngre Dage, da han søgte Oplysning hos Statsøkonomerne — det er jo en selvfølgelig Ting, at en Mand, der søger at komme frem som Statsmand, maa være klar over mange af de Sager, som have Betydning for Statsstyrelsen. Men har den højtærede Minister faaet disse Teorier, vilde han, hvis han har fulgt Udviklingen — og det frygter jeg for, han ikke har — vist have set, hvorledes disse Teorier ere aldeles slaaede til Jorden. — Den højtærede Minister kom med en af de sædvanlige frihandleriske Grundsatninger i Gaar, nemlig den, at det, det kom an paa, var det naturlige Erhverv, og det naturlige Erhverv var det, som efter Frihandelsteorien kunde staa paa egne Ben. Men hvad er egentlig et naturligt Erhverv? I Frihan-

delens unge Dage vilde mange sige: Det er unaturligt at købe Kul i England, Bomuld i Amerika, og saa lave Bomuldslærred herhjemme. Men det er ingenlunde længere Tilfældet. Da Frihandelsteoriene kom frem, havde det en vis Betydning, at Transporten var dyr, ganske anderledes dyr end nu, men da Transportmidlerne nu ere blevne billigere, kan man opkaste det Spørgsmaal: Hvor er egentlig Grænsen for de naturlige Erhverv? Der er naturligvis Tilfælde, hvor de klimatiske Forhold forhindre Folk i selv at fremstille et Produkt, og der kan der være Grund til at tale om, at de naturlige Betingelser ikke ere til Stede. F. Eks. dersom Folk i Drivhuse her vilde fabrikere Appelsiner og Sydfrugter, kunde man tale om Erhverv, der ikke vare naturlige. Men fordi man nu flytter Genstande, som ikke findes her i Landet, langvejs fra hertil for her at udnyttes i Industriens Tjeneste, kan det ikke kaldes en unaturlig Virksomhed eller Erhverv.

Det var underligt, at vi ikke i Gaar fik at høre af den højtærede Finansminister denne Sætning om Sovepuder. Beskyttelsen var jo efter Frihandelsmændenes Mening en Sovepude, og de talte højt og lydt om, hvorledes Foretagelsesaanden svækkedes. Vi have jo det klareste Bevis paa, at dette ikke passer: vi se, at den toldbeskyttede Jærnindustri i Tyskland i Kampen med Frihandelslandet England er vokset i den Grad, at Masser af tyske Jernvarer, som før vare underordnede de Jernvarer, vi fik fra England, nu forhandles paa det engelske Marked. Englænderne have søgt at møde det, naturligvis ikke ved en Told, men ved at forlange, at Navnet paa Oprindelsesstedet skulde paa klæbes Varen, og dog er Forholdet nu det, at de Jernvarer, der komme til England med det Mærke: „lavet i Tyskland“, vist nok have langt et lettere Marked end de Jernvarer, England selv fabrikere. Dette er et saa klart Bevis, som man kan ønske sig paa Uholdbarheden af Frihandelsmændenes Tale om Sovepuderne.

Men den mest fejlagtige af Frihandelsteoriene er den, at vi skulle konkurrere med alle Lande. Man forudsætter, at Arbejderforholdene, Levesættene, i alle Lande ere nogenlunde ens, og raaber derfor paa en Konkurrence med Lande, hvor Produktionen er betydeligt begunstiget. Den Gang Frihandelsteoriene kom frem, blev naturligvis flere Statsmænd bedaarede af de overordentlig store Fordele, disse Teoriens Realisation skulde føre til. Der var Stater, der begyndte at indrette deres